

BERG

BERG

Roger P.M. Cals

Schrijver: Roger P.M. Cals
Coverontwerp: Roger P.M. Cals
ISBN: 9789463189125
© 2015 Roger P.M. Cals

Van dezelfde schrijver

- Fa(n)gs
- Bokkeriejesh.nl

De Kronieken van Graafhuizen:

- 1. Een goddelijke hel
- 2. Michael
- 3. Maurice

Proloog

Marc slentert door het bos. Het weer is aangenaam en zijn stemming is opperbest. Hij geniet van de frisse lucht en haalt diep adem. Hij merkt dat het donkere bos wat lichter begint te worden en komt al snel achter de oorzaak hiervan. Hij nadert een open plek. De open plek neemt zijn adem weg. Bomen maken plaats voor een meertje met helder water. Waterlelies drijven op de plas. Een paar eenden kwetteren er vrolijk op los. Plots merkt hij iets op uit zijn ooghoeken. Hij focust zijn blik en ziet een jongen aan de waterkant zitten. Hij is naakt. En gespierd. Marc slikt. Dan merkt de jongen hem op. Hij draait zijn hoofd Marcs richting op en kijkt hem doordringend aan. Marc houdt ongemerkt zijn adem in. De jongen heeft de blauwste ogen die hij ooit heeft gezien. Wow, wat is hij mooi! Hij staat op en loopt op Marc toe. Marc kan hem nu in volle glorie bewonderen. Gespierde borst, sterke armen. Knap gezicht, volle lippen. Zijn benen gespierd en de mooiste dijen die hij ooit heeft gezien. En dan die ene plek. Die plek tussen zijn benen! Marcs adem hapert. Nog nooit heeft hij zo'n jongen gezien. Hij lijkt wel een god! Met een grijns op zijn gezicht komt hij steeds dichterbij Marc. Dan gebeurt alles heel snel. Opeens verschijnen er twee zwarte vleugels achter de jongen. Zijn mond gaat open en twee scherpe, grote slagstanden verschijnen vanuit het niets. De ogen van de jongen zijn eensklaps felrood. Hij slaakt een hoge kreet en stort zich op Marc. Marc geeft een brul en probeert het wezen van zich af te duwen. Zijn vleugels en armen slaan zich echter stevig om Marc heen en van ontsnappen is geen sprake meer. Als hij de scherpe tanden in zijn nek voelt schreeuwt hij het uit. Zijn blik wordt wazig en het wezen slurpt gulzig zijn bloed naar binnen. Dan verliest Marc het bewustzijn...

...Om schreeuwend wakker te worden! Hijgend krabbelt hij overeind in zijn bed. Hij is helemaal bezweet en in paniek kijkt hij om zich heen. Alles ziet er vertrouwd uit en hij haalt opgelucht adem. Trillend kruipt hij uit bed en loopt naar zijn

balkon. Hij opent de deur en de frisse lucht stroomt naar binnen. Hij haalt diep adem en stapt in zijn ondergoed het balkon op. Het is donker buiten en hij staat hoog in de lucht. Wie kan hem zien? Tja, wie? Geschokt kijkt hij naar de dreigende gestalte in de hoek van het balkon. Hij slikt. Is het...? Langzaam doet de gestalte een stap naar hem toe. ‘Marc.’ sist het wezen. De vleugels. De slagstanden. Alles is er. Marc schudt zijn hoofd en doet langzaam een stap achteruit. ‘Nee.’ fluistert hij ontzet. ‘Dit kan niet.’ Laag en dreigend gelach is zijn antwoord. Dan een snelle beweging. Voordat Marc iets kan ondernemen heeft het gedrocht hem in zijn armen gegrepen en hangt hij half over de balustrade van zijn balkon. Hij schreeuwt het uit. ‘Nee! Alsjeblieft niet!’ Het gevleugelde monster kent echter geen genade. Zonder nog een woord te zeggen wordt hij over de reling gekieperd. Marcs ogen worden groot als hij de parkeerplaats onder zijn flat op zich af ziet komen. Van pure shock denkt hij er niet eens aan te schreeuwen. Hij sluit zijn ogen en wacht op de impact. En wacht. En wacht. Uiteindelijk vat hij de moed op zijn ogen te openen. Hij ziet de grond nog steeds op hem af komen. Dit is onmogelijk. Maar nu hij zijn ogen open heeft komt de grond opeens vlug op hem af. En dan raakt hij de grond. Met een klap. Nu schreeuwt hij pas. En merkt dat hij nog steeds leeft. Hijgend en trillend van angst opent hij zijn ogen. Nog een keer. Duisternis omringt hem. Hij voelt zachte dingen om hem heen. Dekens, dringt opeens een gedachte zich op. En kussens. Hij krabbelt langzaam overeind om het licht aan te maken. Zijn kamer baadt plotseling in het licht. Het was nog steeds een droom! Slechts een droom! Een droom in een droom! Hij is uit bed gevallen, dat was de klap die hij voelde. Voorzichtig probeert hij opgelucht te zijn. Het wil niet echt lukken. Het wezen blijft in zijn gezichtsveld opduiken. Het was zo echt! Hij streelt over zijn borst en voelt het zweet aan zijn handen plakken. Snel springt hij overeind en verdwijnt in de badkamer. Zo kan hij niet meer gaan slapen! In de badkamerspiegel bestudeert hij uitvoerig zijn nek. Niets te zien. Geen gaatjes. Het was dus echt een droom. Eindelijk gerustgesteld haalt hij opgelucht adem en springt onder de

douche. Hij voelt hoe zijn lichaam reageert op het warme water en zucht eens diep. De jongen verschijnt weer in zijn gedachten. Vóór de vleugels en vóór de tanden. En zeker vóór die ogen! Die ogen! Hij krijgt alweer rillingen als hij er aan denkt! Maar voor dat alles was er die jongen. Zo mooi! Zo gespierd en zo knap. Zijn hand glijdt langzaam naar beneden en hij neemt zichzelf in de hand. Langzaam gaat hij op en neer met de herinnering van de jongen in gedachten. Kreunend zakt hij even later op de grond neer en zijn orgasme spoelt in alle hevigheid over hem heen. Hijgend blijft hij even zitten. ‘Tjee, Marc! Nu ruk je je zelfs al af op nachtmerrie wezens. Het wordt tijd dat je eens een vriend zoekt! En bij voorkeur zonder vleugels of slag tanden.’ Hij rilt even en stapt dan uit de douche waarna hij zich uitvoerig afdroogt en naar zijn woonkamer loopt. Hij maakt een pot koffie en ploft neer op de bank. Hij kijkt door het grote woonkamerraam naar buiten. Zijn appartement in het complex waar hij woont is tien hoog, vanwaar hij een geweldig uitzicht over de kleine stad heeft. Lichtjes, zover hij kan kijken! Genietend neemt hij enkele slokken koffie en kalmeert langzaam weer. Als zijn droom weer in zijn gedachten komt rilt hij even. Van angst, en van verlangen. Hoe kan hij nou over een wezen dromen waar hij tegelijkertijd op geilt en doodsbang voor is? Zuchtend zet hij de mok op tafel en loopt weer naar zijn slaapkamer waar hij weer in bed kruipt. Het duurt lang voordat hij eindelijk weer in slaap valt. Gelukkig droomt hij niet meer van het wezen.

Dag 1.

‘Shit man! Zijn we er nou nog niet?’ Slaperig opent Kevin zijn ogen en kijkt om zich heen. Ze hebben nu al uren gereden. Zonder pauze. Brian wil doorrijden. ‘Als we nu niet doorrijden halen we het nooit. En ik heb geen zin om in de auto te overnachten. Vooral niet met vier van die ongewassen stinkende figuren als jullie.’ Dit levert hem een storm van protest op wat hij grinnikend negeert. Marc, die naast Brian zit, werpt hem een venijnige blik toe. ‘Vier? Drie zul je bedoelen! Ik ben vers gewassen.’ Brian schiet in de lach. ‘Zou ook eens niet zo zijn!’ Marc staat erom bekend een soort fobie tegen geurtjes te hebben. Hij doucht maar liefst drie keer per dag, benauwd als hij is om eens een zweetgeur om zich te hebben hangen. Ook de rest schiet in de lach. De sfeer raakt langzaam weer uitgelaten en de jongens verheugen zich op de twee weken die voor hen liggen. Brian kijkt in de spiegel en ziet Tommy en Dylan naast elkaar zitten. Tommy, goed gebouwd en met de blauwste ogen die hij ooit heeft gezien. Dylan een doorsnee jongen. Niet lelijk, niet knap. Gewoon, doorsnee! Op de achterste bank zit Kevin. Hij wordt net wakker van een kort dutje en kijkt nog wat slaperig voor zich uit. Hij is verreweg de knapste van de groep. Het soort dat in Hollywood niet zou misstaan. Maar zijn houding wijkt daar verder helemaal van af. Hij is onzeker over zichzelf. Oh, hij weet wel dat hij knap is! Maar vraagt zich daardoor ook telkens af waarom iemand met hem om wil gaan. Is het alleen maar vanwege zijn uiterlijk? Brian werpt een blik op Marc die naast hem zit. Die werpt hem een vluchtige blik en een grijns toe. Marc is het prototype aardige jongen. Hij wil met iedereen kunnen opschieten. Dat bleek al op school waar ze elkaar leerden kennen...

Marc Verhoeven is net zeventien geworden. Zijn verjaardagskado? Een nieuwe school! Hij haat zijn ouders! Telkens als hij het ergens leuk begint te vinden moeten ze verhuizen. Nu weer naar een of ander klein gat in het zuiden van het land, genaamd Graafhuizen. Suffige naam! Stilletjes sluipt hij door de lange, verwarrende doolhofachtige gangen van de nieuwe school. Hij heeft er echt geen zin in. Als hij uiteindelijk zijn kluisje heeft gevonden probeert hij het onding te openen. Zijn humeur wordt slechter en slechter als hij het rotding maar niet open krijgt. Opeens krijgt hij een flinke klap tegen zijn schouder en wordt hardhandig tegen de kast geduwd. Hij kreunt en als hij omkijkt, kijkt hij in het grijnzende gezicht van een potige jongen. Zijn grijns is niet echt vriendelijk. 'Problemen met je kastje, nieuweling?' Hij schudt zijn hoofd. 'Niets aan de hand.' mompelt hij. De jongen geeft niet op. 'Lijkt er wel op. Dit is een echte school. Als je je kast open wil krijgen kun je geen flikker zijn. Je moet kracht hebben!' Marcs bloed begint te koken. Waar bemoeit deze eikel zich mee? 'Laat me met rust.' gromt hij. Hij wil zich omdraaien maar wordt tegengehouden. Met een kwaadaardige grijns kijkt de jongen hem nu aan. 'Ik laat je met rust als ik dat wil. En volgens mij gaan wij nog veel plezier hebben met elkaar.' Met een laatste duw doet hij eindelijk een stap achteruit en met een dreigende blik draait hij zich om en verdwijnt in de rest van de groep scholieren die joelend uit een lokaal komen. Marc zucht. Geweldig. Al een vijand gemaakt op de eerste dag. Het kan niet beter!

Op het einde van de dag voelt hij zich helemaal niet vrolijker. De dag is voorbij geslopen en er is niets bijzonders voorgevallen. Als hij op het punt staat het gebouw te verlaten ziet hij de jongen van die middag bij de ingang staan. Hij lijkt ergens op te wachten. Zijn hart begint te kloppen. Alsjeblieft laat hem niet op hem staan te wachten! Het laatste waar hij zin in heeft is een gevecht. Hij bekijkt het stevige lichaam van de jongen en kreunt inwendig. Hier kan hij nooit van winnen! Hij kijkt om zich heen en bedenkt de opties die hij heeft. Maar welke opties? Heeft de school

eigenlijk wel een andere uitgang? En is die uitgang wel open? Hij kent het gebouw niet goed genoeg om dat te weten. Inmiddels merkt hij tot zijn afgrijzen dat de jongen hem opgemerkt heeft en hem grijnzend bekijkt. Marc slikt. Shit. Er zit niets anders op dan naar buiten te gaan. Als hij nerveus de deuren opent en naar buiten stapt, landt er meteen een stevige hand op zijn schouder. Met zo'n kracht dat hij tegen de deur valt. De jongen schiet in de lach. 'Tjee, wat ben jij een slappeling zeg.' Marc schudt zijn hoofd, om helder te worden, en wil doorlopen. Opeens valt de grond onder zijn voeten weg en voor hij het weet ligt hij languit op de grond. Tja, pootje lappen is uiterst effectief! Vooral als je er helemaal niet op bedacht bent! De jongen schiet in de lach als hij het straaltje bloed ziet dat uit Marcs neus sijpelt. 'Ha! Ik hoef je niet eens aan te raken! Je bloedt al helemaal uit jezelf. Dat bespaart me weer tijd.' Marc voelt een stevige hand in zijn nek die hem overeind tilt. Hij piept van pijn als hij hardhandig tegen de muur geduwd wordt. Opeens is het gezicht van de jongen wel heel dicht bij hem. Zo dichtbij dat hij zijn adem ruikt. Knoflook als lunch? Wie doet dat nou? 'Ik moet jou niet. Op de een of andere manier moet ik jou helemaal niet.' gromt de jongen. Hij laat zijn vuist hardhandig in Marcs maag landen. Happend naar adem klapt Marc dubbel. 'Alsjeblieft.' hijgt hij. Een grinnik is het antwoord. Hij haalt opnieuw uit en Marc sluit zijn ogen. Maar de klap komt niet. Als hij uiteindelijk één oog opent ziet hij de jongen in gevecht met een andere, nog sterkere, jongen. '...geen manier om nieuwelingen te behandelen Rik Gevers.' hoort hij hem grommen. 'Hij is een flikker! En die moeten we hier niet hebben.' Angstig heft de jongen een arm om zich te verweren. 'En jij bent een klootzak. En die moeten we al helemaal niet hebben!' Na nog een laatste trap gekregen te hebben sluipt Rik angstig weg. Hij werpt een vernietigende blik op Marc. Zijn beschermer richt zijn blik op Marc en steekt zijn hand uit. 'Kom, sta op.' Marc krimpt ineen en de jongen knielt naast hem neer. Hij grijnst hem vriendelijk toe. 'Het is al goed. Ik doe je niets.' Hij legt een hand op Marcs schouder. Marc zucht en knikt. 'Dank je.' Hij glimlacht de jongen aarzelend toe. 'Ik ben Marc. Marc Verhoeven.' 'Ik ben

Brian Brekers. ' Brian trekt Marc overeind. Even staan ze zwijgend tegenover elkaar. 'Hoe komt hij erbij dat je homo bent?' vraagt Brian uiteindelijk. Marc richt zijn blik op de grond. 'Geen idee.' mompelt hij. 'Ben je homo?' Tja, wat moet hij hier nu weer op antwoorden? De waarheid? Met als mogelijk resultaat dat hij hetzelfde erover denkt als die Rik? Of liegen? Tegenover de jongen die hem zojuist gered heeft? Uiteindelijk knikt hij twijfelend, zijn blik nog steeds op de bodem gericht. Even kijkt Brian hem peinzend aan. Dan haalt hij zijn schouders op. 'So what? Is nog steeds geen reden om je in elkaar te slaan.' Hij slaat zijn arm om Marcs middel en ondersteunt hem als ze langzaam van de school wegllopen. Buiten kijkt Brian Marc aan. 'Sorry, dat ik je gedwongen heb uit de kast te komen. Dat was niet netjes van me.' Marc haalt zijn schouders op. Hij weet nog steeds niet goed met zijn gevoelens om te gaan. 'Maak je geen zorgen. Je geheim is veilig bij mij.' zegt Brian dan zachtjes. Het is de eerste keer dat Marc hem recht in de ogen durft te kijken. En de oprechtheid ziet. Hij voelt zich meteen stukken beter. 'Dank je.' mompelt hij. Misschien valt deze school toch nog wel mee.

‘Kijk! Daar is het!’ roept Brian opgewekt uit. De jongens kijken in de richting waar hij naar wijst. Ze zien alleen de bergen. Onherbergzame bergen. Waar geen bewoning mogelijk lijkt. Dichte bossen voor zover het oog kan zien. Kevin kijkt Tommy vragend aan. Die kijkt grijnzend terug. ‘Zie je het echt niet Kevin?’ Die schudt slechts zijn hoofd. ‘Echt niet? Hoe kan dat?’ Kevins goede humeur begint hem langzaam te verlaten. Hij houdt veel van Tommy, maar god, wat kan hij hem soms op zijn zenuwen werken! ‘Ik ook niet.’ grijnst Tommy dan. Kevin kan er niets aan doen. Hij schiet in de lach terwijl hij Tommy een goedgemikte mep tegen zijn spieren in de schouder geeft. Tommy krimpt ineen van de schok die ineens door zijn lichaam gaat en schudt dan zijn hoofd. ‘Ik weet niet waarom jij me steeds mishandelen moet!’ gromt hij terwijl hij over zijn schouder wrijft. ‘Watje!’ grinnikt Kevin. Zijn goede humeur is weer terug omdat hij blijkbaar toch niet de enige is die het niet ziet. Dan gaat er een zonnestraal over de berg heen en de jongens houden hun adem in. Helemaal hoog in de bergen zien ze opeens kleine hutjes staan. De vensters weerkaatsen de zon waardoor ze opeens zichtbaar worden. ‘Kijk man! Daar zijn ze!’ roept Tommy opgewekt uit. Hij kijkt Kevin enthousiast aan waardoor die weer in de lach schiet. ‘Jij kunt toch zo’n opgewekt klein kind zijn!’ roept hij grinnikend uit. Tommy werpt hem een verontwaardigde blik toe. Dan snuift hij eens en richt zijn blik weer naar buiten, zijn verontwaardiging smeltend als sneeuw voor de zon. Kevin kijkt hem hoofdschuddend aan. Als hij terugdenkt aan hun schooltijd gaat er een steek door zijn hart. Waarom had hij Tommy niet eerder kunnen helpen? Dan had hij de jongen een hoop pijn en verdriet kunnen sparen. Maar hij schaamde zich. Mensen mochten eens denken dat hij ook... Hij zucht. Wat een eikel was hij toch!

Kevin Welligers loopt door de gang van zijn school. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij Rik Gevers die als een roofdier door de gangen sluipt, een voldane grijns op zijn gezicht. Hij heeft gisteren gezien hoe Rik de nieuweling intimideerde. Wat heeft hij toch een hekel aan die Rik! Waarom moet hij toch zo'n klootzak zijn? Hij slaat een bocht om en opent de deur naar de toiletten. Zijn adem stukt in zijn keel als hij het hoopje ellende in de hoek van de ruimte ziet zitten. Tommy Arens. Het gebruikelijke slachtoffer van Rik. Hoe vaak maken ze wel niet mee dat Tommy weer eens uitgescholden wordt door Rik. Of in elkaar geslagen. Maar nu lijkt het veel erger dan anders. Het bloed gutst uit Tommy's neus. Angstig kijkt de jongen op maar haalt enigszins opgelucht adem als hij Kevin ziet staan. Die heeft hem nog nooit wat gedaan. Kevin knielt bij Tommy neer en geeft hem nog wat meer papieren doekjes. Dankbaar neemt Tommy ze aan. 'Rik weer?' vraagt Kevin overbodig. Tommy knikt. 'Ik weet niet waarom hij mij altijd moet hebben.' Dan lacht hij zonder humor. 'Ach, onzin. Natuurlijk weet ik waarom hij mij moet hebben. Omdat ik een mietje ben!' Het is waar. Tommy heeft nogal wat vrouwelijke trekjes. Maar verdient hij het om daarom in elkaar geslagen en vernedert te worden? Kevin schudt zijn hoofd. 'Je bent geen mietje!' zegt hij met overtuiging. 'Dat je anders bent, of je anders gedraagt, wil nog niet zeggen dat je daarom in elkaar geslagen moet worden.' Tommy werpt hem een zijdelingse blik toe. Kan de jongen zijn gedachten soms lezen? Hij lacht schamper. 'Waarschijnlijk toch wel. Er is namelijk niemand die hem tegenhoudt!' Kevin knikt. 'Je hebt gelijk.' Hij slaat zijn arm om Tommy's schouder. 'Maar dat is nu voorbij. Ik had je eerder moeten helpen.' 'Jij? Waarom?' 'Omdat het verkeerd is wat Rik doet!' Tommy haalt diep adem. Ongeloof straalt uit zijn ogen. Kevin wil hem helpen? Waarom? Hij werpt een blik op de god die naast hem zit. Ademt zijn geur in. Hij heeft altijd al heimelijk een oogje op Kevin gehad. Maar wie niet? Het uiterlijk dat Kevin heeft laat menig hart sneller kloppen. En zijn afstandelijkheid en onbenaderbaarheid maakt hem mysterieus. Nog een eigenschap die mensen aantrekt! En nu wil Kevin, de god, hem helpen?

Nogmaals ademt hij diep in. De muskusachtige geur van Kevin dringt diep in zijn neus. Droomt hij dit slechts? Heeft Rik hem zo hard geslagen dat hij buiten bewustzijn is? Kevin grijnst hem toe. 'Wat is er?' vraagt hij zacht. Tommy schudt zijn hoofd. 'Niets. Je gaat me echt helpen?' Kevin springt overeind en trekt Tommy op. Hij kijkt de jongen diep in de ogen. 'Ja. Je verdient dit allemaal niet! Ik had je al eerder moeten helpen. Had het nooit zover moeten laten komen!' Hij slaat zijn arm om Tommy's schouder en wil met hem de toiletruimte verlaten. Dan schiet hem iets te binnen. Grijnzend kijkt hij Tommy even aan. 'Ik kwam met een reden hier naar binnen. Ik zie je zometeen buiten wel.' Hij gaat bij het urinoir staan en opent zijn rits. Tommy wordt rood en slikt. Hij heeft Kevin al vaker naakt gezien. Tijdens het douchen na de gym bijvoorbeeld. Maar wat hij nu ziet is wel erg persoonlijk. Na nog een snelle blik loopt hij vlug naar buiten, en leunt zwaar tegen de muur. Hij haalt diep adem en probeert zijn gedachten op een rijtje te krijgen.

'Hé flikker! Klaar voor een volgend pak slaag? Daar kick jij toch zo op?' De venijnige stem van Rik klinkt dicht bij hem. Gespannen draait Tommy zich om. Rik heeft een blauw oog. Hoe komt hij daaraan? Kevin? Hij slikt. Rik grijpt hem bij zijn keel en duwt hem tegen de muur. Met lage stem zegt hij: 'Ik ga jou helemaal verrot slaan. Na gisteren heb ik daar behoefte aan.' Hij vertelt hem niet dat hij gisteravond een flink pak rammel van Brian heeft gekregen. Dat laat zijn trots niet toe. Het pak slaag dat hij Tommy nog geen uur geleden gegeven heeft, heeft zijn trots alweer achter zich gelaten. Maar als hij Tommy nog eens flink te grazen zal nemen zal zijn trots weer wat meer geheeld zijn. Voordat hij echter een eerste klap kan uitdelen wordt hij ruw van Tommy weggetrokken. Hij kijkt in het woedende gezicht van Kevin. 'Voortaan blijf jij met je poten van hem af! Begrepen?' Riks woede wordt langzaam onbeheersbaar. Wat is er in godsnaam aan de hand!? Waarom mag hij niemand meer in elkaar slaan? 'Ik sla hem al jaren in elkaar. Vanaf de basisschool. En daar gaat niets aan veranderen.' gromt hij

zachtjes. 'Zullen we eens wedden?' gromt Kevin even dreigend terug. Tommy kijkt nerveus van de een naar de ander. Shit, als Kevin maar niet toegeeft! Even blijft het stil. Dan schudt Rik zijn hoofd en doet een stap terug. 'Oké. Je mag die kleine flikker hebben.' gromt hij. Met een woeste kreet draait hij zich om en loopt met grote stappen door de gang. Onderweg slaat hij tegen verschillende kluisjes die gevaarlijk beginnen te wankelen. Kevin grijnst naar Tommy. Die kijkt hem dankbaar aan, en haalt opgelucht adem. 'Ik zei toch dat ik je zou helpen?' Hij kijkt Tommy aan. Schaamte blinkt in zijn ogen. 'Sorry, dat ik je niet eerder geholpen heb.' zegt hij zachtjes. Een grote opgeluchte grijns verschijnt op Tommy's gezicht. 'Ben je gek! Ik ben juist blij dat je me nu helpt. Ik weet niet waar ik het aan te danken heb, maar wat ben ik blij!'

‘Wow! Te gek man!’ Na de eerste keer dat ze de huisjes zagen hebben ze nog zo’n drie kwartier gereden, voordat ze ze daadwerkelijk bereikten. Onderweg hebben ze nog geluncht in een pittoresk klein restaurantje. Ze zitten er helemaal vol van. Wat een gigantische porties geven ze hier in Oostenrijk. Voor een fractie van de prijs wat je in Nederland moet betalen! Het is een lange reis geweest, maar hun geduld wordt meer dan beloond. Het uitzicht is helemaal te gek. Maar Marc is stil. Hij kijkt schichtig om zich heen en zijn blik dwaalt telkens weer af naar het donkere bos om hen heen. De kleine open plek waar de huisjes staan wordt omsloten door bomen. Aan alle kanten. Het was dan ook een stil moment toen ze eindelijk, na minuten door onafgebroken bos gereden te hebben, op deze open plek uitkwamen. Ze zijn alleen. Er staat geen enkele andere auto. Marc vindt de stilte bedreigend. Verpletterend bijna. Hij slikt en springt bijna een meter als hij een hand op zijn schouder voelt. Bezorgd kijkt Brian hem aan. ‘Alles in orde?’ Marc tovert een glimlach op zijn gezicht. ‘Het is helemaal te gek hier.’ merkt hij halfhartig op. Hij herinnert zich hoe enthousiast Brian was toen hij hun vorige maand de huisjes op internet liet zien. ‘Echt te gek! Hier moeten we heen!’ waren zijn woorden. Zijn enthousiasme werd gedeeld door Kevin, Dylan en Tommy. Marc was minder enthousiast. Zelfs op de foto kreeg hij een vreemd gevoel van de huisjes. Ze zagen er vreemd uit. Dreigend. Donker. Gevaarlijk. En eenzaam. En als hij aan één ding een hekel heeft is het eenzaamheid. Zijn ouders werkten allebei. Al vanaf dat hij een jaar of acht was is hij eraan gewend geraakt bijna de hele dag, en nacht, alleen te zijn. Maar leuk vindt hij het niet! ‘Helemaal te gek hier, hè? Oké, wat is er mis mee?’ vraagt Brian. Hij heeft de vreemde blik op zijn beste vriends gezicht gezien en is niet bereid het op te geven. Marc zucht. Haalt zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Ik heb er een vreemd gevoel bij.’ Een flits van irritatie gaat over Brians gezicht maar is ook zo weer verdwenen. Maar Marc heeft het gezien. ‘Sorry. Je zult wel denken daar is hij weer met zijn gevoel. Ik kan er niets aan doen. Ik zal me proberen er overheen te zetten.’ Hij grijnst hem toe. Langzaam verschijnt er een

glimlach op Brians gezicht. ‘Oké. Er is echt niets aan de hand hier.’ Marc knikt. ‘Brian! Helemaal te gek man!’ Kevin duikt achter hem op, en springt op Brians schouder. Die kreunt en zakt door zijn knieën. Even later rollen ze over de grond, stoeiend en wel. Tommy komt grijnzend naast Marc staan. Hij rolt met zijn ogen. ‘En dan noemen ze ons de homo’s!’ grapt hij. Marc schiet in de lach. Hij slaat zijn arm om Tommy heen. ‘Precies.’ Hij kijkt naar Tommy’s gezicht. Wat is hij toch een schatje! Waarom heeft hij nooit actie ondernomen? Maar voelt Tommy wel hetzelfde voor hem als wat hij voor Tommy voelt? Als Marc zijn blik weer op de rollende jongens richt werpt Tommy snel een blik op Marc. Hij likt zijn lippen als hij de volle lippen van Marc ziet. Oh, wat zou hij Marc graag willen kussen. Hij kijkt om zich heen en ziet het klaterende beekje onder aan de vallei. De hoge bomen om hen heen. De vogels die af en aan vliegen. Zelfs de arend hoog in de lucht die zijn kreet over de bossen laat schallen. Hij zucht en grijpt Marc wat steviger vast. Dylan staat achter hen en schudt zijn hoofd. Tragisch, denkt hij. Wanneer ondernemen die jongens nu eens wat?

Het is een lange dag op school geweest als eindelijk de bel hun vrijheid aankondigt. Opgelucht stromen de honderden leerlingen het gebouw uit. Tommy staat voor de deur naar de toiletten. Hij heeft al lang geleden besloten dat hij eerst een kwartiertje wacht op de wc. Tegen die tijd zijn de meeste leerlingen uit het gebouw en voornamelijk Rik! Hij is nog altijd niet gewend aan zijn beschermengel Kevin die hem de laatste tijd beschermt voor de aanvallen van Rik. Soms gaat het nog wel eens mis maar dan neemt Kevin ook meteen wraak op Rik. Die komt dan meestal een dag of zo later met een blauw oog op school. Of hij loopt wat kreupel. Een blik van leedvermaak kan Tommy dan meestal net niet verbergen wat hem weer een woedende blik van Rik oplevert. Maar langzaam nemen de aanvallen af. De afgelopen week heeft hij geen enkele keer een opmerking van Rik gekregen en zijn leven is een stuk aangenamer. Net als hij de deur naar de toiletten wil openen voelt hij een hand op zijn schouder. 'Je weet toch dat je dat nu niet meer hoeft?' klinkt een zachte, inmiddels vertrouwde stem. Glimlachend draait hij zich om. 'Dat klopt. Maar nu moet ik echt!' grinnikt hij. Hij loopt naar binnen en staat even later te urineren naast Kevin. Hij kan het niet laten om zijn blik even te laten afdwalen wat hem een grijns van Kevin oplevert. 'Ben je hem nu alweer aan het bewonderen?' grinnikt hij. Met een rood hoofd wendt Tommy zijn blik af. Shit, en hij maar denken dat hij zo onopvallend bezig is! 'Sorry.' mompelt hij beschaamd. Kevin schiet in de lach, sluit zijn rits en draait zich naar de wasbak om zijn handen te wassen. 'Maak je niet druk. Kijken mag.' grapt hij. 'Ben je daar dan niet boos over? Dat ik je bekijk bedoel ik?' 'Waarom? Je richt er geen schade mee aan. En zolang je je maar realiseert dat kleine Kevin nooit van jou zal zijn...' 'Nou ja, kleine Kevin!' merkt Tommy breed grijnzend op. Nu is het Kevins beurt om een rood hoofd te krijgen. Hij zucht hoofdschuddend. 'Laat ook maar zitten.' Opeens gaat een van de deuren op het toilet open. Geschrokken kijken beide jongens om. Marc kijkt hen grijnzend aan. 'Kleine Kevin hè?' Tommy slikt. 'We graptten maar wat.' zegt hij wantrouwend. 'Het is al goed. Maakt mij niets uit.' De deur van de toiletruimte gaat open en

Brian steekt zijn hoofd naar binnen. 'Ben je nu eindelijk eens klaar?' vraagt hij geïrriteerd aan Marc. 'We zouden toch een hamburger gaan eten?' 'Ik kom eraan. Je vangt soms wel eens interessante gesprekken op. En dan kun je niet stoppen met luisteren.' 'Aha! Je zat ons gewoon af te luisteren? Of was je meer aan het doen?' Kevin maakt een bekende beweging met zijn vuist. Marc kucht en wordt rood. Kevin en Tommy schieten in de lach. 'Zo, nu hebben we allemaal een reden om beschaamd te zijn.' Marc zucht en schudt zijn hoofd. 'Dat was ik echt niet aan het doen!' sputtert hij tegen. 'Bewijs het maar.' 'Hoe kan ik dat nu bewijzen?' Wanhopig kijkt hij van de een naar de ander. Uiteindelijk geeft hij het op. 'Kom Brian. We gaan een hamburger eten.' Brian heeft echter meegekregen hoe Marc telkens zijn blik naar Tommy laat afdwalen. En Kevin heeft meegekregen dat Tommy's blik wel erg vaak Marcs richting bereikt! Uiteindelijk vraagt Brian: 'Hebben jullie zin om mee te gaan?' Kevin grijnst Brian toe. 'Zeker weten! Ik ben van de partij! Ik heb honger als een paard. Tommy?' Tommy slikt en werpt nog eens een blik op Marc. 'Lijkt me leuk.' zegt hij dan zachtjes. Er verschijnt een grijns op Marcs gezicht. 'Te gek! Laten we gaan!'